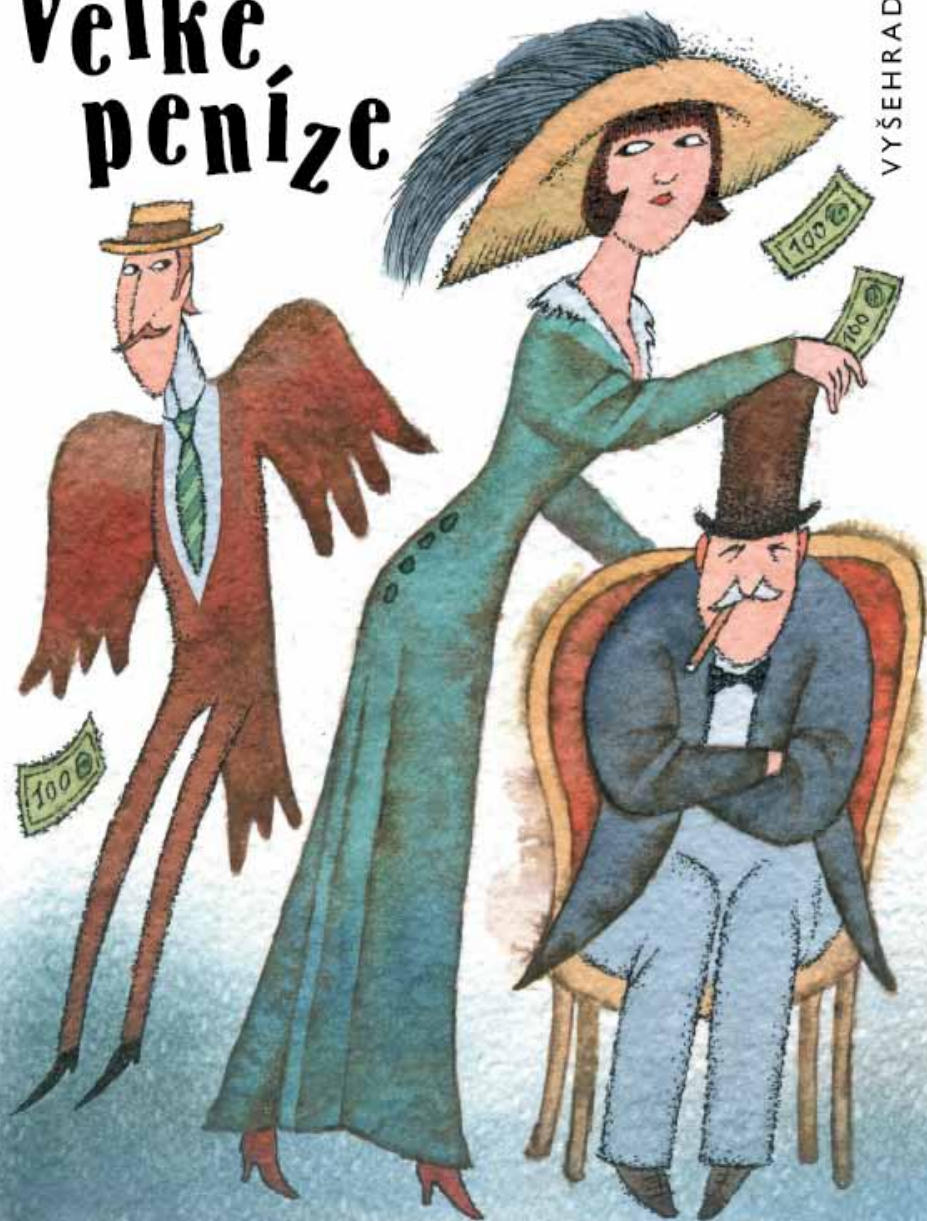

P.G. WODEHOUSE

Velké peníze

VYŠEHRA D

PELHAM
GRENVILLE
WODEHOUSE

VELKÉ
PENÍZE

**Pelham
Grenville
Wodehouse**

**Velké
peníze**

VYŠEHRA D

Z anglického originálu Big Money
přeložil Ivan Vávra. Ilustrace Adolf Born.
Typografie Vladimír Verner.
E-knihu vydalo nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.,
v Praze roku 2016 jako svou 1473. publikaci.
Odpovědná redaktorka Marie Válková.
Vydání v elektronickém formátu první
(podle prvního vydání v tištěné podobě).
Doporučená cena E-knihy 150 Kč.

Nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.
Praha 3, Víta Nejedlého 15
e-mail: info@ivysehrad.cz
www.ivysehrad.cz

Copyright © by the Trustees of the Wodehouse Estate

Translation © Ivan Vávra, 2016
Illustrations © Adolf Born, 2016

ISBN 978-80-7429-709-0

Tištěnou knihu si můžete zakoupit na www.ivysehrad.cz

Lord Biskerton a jeho přítel Berry

Jednoho květnového poledne, v čase, kdy Londýňané přestávají na chvíli kolotát a kmitat, aby se občerstvili nějakým soustem, probíhalo v malé jídelně Klubu trubců na Dover Street radostné setkání dvou bývalých spolužáků. Hostitelem byl Godfrey, lord Biskerton, syn a dědic šestého hraběte z Hoddesdonu. Jeho hostem byl John Beresford Conway, kdysi nerozlučný kamarád. Jeho lordstvo bylo dopoledne v City, kde jednalo se svým bankéřem o jakémsi drobném přecerpání účtu, a na Cornhillu se náhodou potkalo s Berrym Conwayem. Od jejich posledního setkání uplynuly již tři roky, a proto se lord Biskerton teď tvářil podobně, jako by starostlivý majitel blešího cirkusu zíral na jednoho ze svých cvičených svěřenců, který se na čas neopatrně zatoulal.

„To je něco nepopsatelně úžasného,“ pravil užasle, pojídaje smaženého platýse. Lord Biskerton, mezi spolužáky zvaný Biskroun, byl nazrzlý mladík, jehož tvář zdobil náznak knírku téže nazrzlé barvy.

„Naprosto úžasné a nepochopitelné, když uvážíš, že my dva, jako já na jedné straně a ty na druhé, jsme bývali totálně nerozluční, jako párek s hořčicí. Spolu jsme sdíleli dobré i zlé jak siamská dvojčata – a teď, když to spočítám, jsme se vůbec neviděli od té doby, co Peanut Brittle vyhrál Jubilee Handicap! Chápeš to?“

Berry Conway se rozpačitě zavrtěl. Bylo vidět, že je celý nesvůj.

„Ale jak se to mohlo stát?“ lamentoval lord Biskerton, který se rozhodl přijít tomu na kloub. „To chci vědět! Pořád někam chodím, na dostihy, do restaurací, do divadla, nic nevynechám. Jak je možné, že jsme se nepotkali? Většina lidí ti řekne, že mě se hned tak nevyhneš. Zeptej se, koho chceš, a řekne ti to samé. To mě podrž, člověče, kde se tady zase bereš,‘ bědují a prchají do postranních ulic, když se ocitnu poblíž, jenže za druhým rohem do mne zase narazí. Jakým způsobem ses tomu právě ty vyhnul?“

„Asi to máme v rodině. My Conwayové jsme taková.“

„Ale proč jsi mne nevyhledal? Přece jsi věděl, kde bydlím. Jsem v telefonním seznamu.“

Berry si válel chlebovou kuličku.

„Já teď nikam moc nechodím. Bydlím na předměstí, ve Valley Fields...“

„Snad nejsi ženatý?“ zděsil se lord Biskerton. „Ženuška tě nepustí z domu nebo v tom vězí něco jiného?“

„Ne, bydlím se starou hospodyní. Je u nás odjakživa, bývala to moje chůva a pořád se tak chová. Dnes ráno,“ vyhrkl popuzeně, „za mnou křičela, jestli jsem si vzal vlněné spodky.“

„Probůh,“ lord Biskerton povytáhl obočí, „do intimních podrobností raději nezabíhej. Tak ty máš pečovatelku. Chůvy tohle dělají. Vzpomínám si, že moje chůva mi jednou dala pusku na peroně paddingtonského nádraží, když jsme všichni odjížděli do školy, a celé pololetí jsem o tom pak slyšel. Proč se jí nezbavíš? Vyplať jí penzi, ať si jde po svých!“

„Vyplať jí penzi?“ Zatrpkle se usmál. „Nemám z čeho. Musím ti to vysvětlit, Biskroune. Nikam nechodím, bydlím na předměstí a nevyhledávám staré kamarády, poněvadž jsem na mizině.“

Biskroun to nechápal.

„Jak na mizině?“

„Snad jsem trochu přehnal. Přesně vzato, jsem teď o něco míň na mizině, než jsem byl donedávna, po dva roky. Teď se

to zlepšilo, jelikož jsem se stal osobním tajemníkem pana Frisbyho, amerického finančníka. Ale platu nemám víc než pár liber týdně.“

„Jak můžeš být tajemník? Tajemníci musí znát těsnopis a podobné hovadiny.“

„Těsnopis jsem se naučil.“

„Páni!“ užasl Biskroun. Teď teprve chápal tu tragédii v celém rozsahu i s důsledky. „Tos teda musel na tom být hodně chabě!“

„To jsem byl. Naštěstí se našel chlápek, který mi lidumilně půjčil dvě stovky. Jinak bych asi zašel na hladomor.“

„Ale co se to stalo? Ve škole jsi byl přímo mladý milionář, peníze z tebe padaly a koupit kamarádovi sendvič s džemem pro tebe byla nepatrná maličkost. Kam se všechny ty prachy poděly?“

Berry zaváhal. Vyprávět o vlastním neštěstí není nikdy nic příjemného, ale byl už delší dobu tak osamělý, že vyzpovídat se příteli ho docela lákalo.

„Fakt to chceš slyšet, Biskroune?“ ujistil se. „Nebude tě to otravovat?“

„Otravovat? Kamaráde, přímo dychtím se to dozvědět. Začni od útlého dětství. Zázračné dítě, určitě génius po dědečkovi... Povědej!“

„Abys pak nelitoval.“

Biskroun se oddal vzpomínkám.

„Poznali jsme se, když ti bylo asi čtrnáct. Dost odpudivý na pohled, samá noha, velké uši, na druhé straně ta neskrývaná zazobanost. Odkud byly ty peníze? Poctivě vydělané, doufám?“

„Peníze jsem měl od tety. To bylo tak: byl jsem jedináček...“

„Víc takových jako ty by asi nesnesli?“

„Matka zemřela, když jsem přišel na svět. Ani otce jsem nepoznal.“

„To bych si někdy taky přál,“ prohodil Biskroun. „Šestý

hrabě většinou docela ujde, ale někdy je fakt naprosto nemožný. Proč jsi nepoznal otce? Sirotek, jak zákon káže, vid'?"

„Otec zahynul při železničním neštěstí, když mi byly tři roky. Teta mě adoptovala. Její manžel taky právě tehdy zemřel a zanechal jí veliký majetek. Tak to byly ty prachy, co ze mě padaly ještě ve škole. Strýc dovážel jutu a měl licousy, jinak si nic nepamatuju.“

„Ve třech letech jsi určitě byl děsný spratek. I ve čtrnácti to ještě bylo dost špatné. Ve třech letech si to nedokážu představit. Silní mužové se chvěli v základech...“

„Naopak! Hannah často říkává...“

„Hannah, to je kdo?“

„Ta moje chůva, Hannah Wisdomová.“

„Aha, ta, co chce, abys nosil vlněné spodáry. Na chvíli jsem měl dojem, že do děje vstupuje nějaká osudová žena.“

„Hannah říkává, že jsem byl jako andílek v sametovém oblečku, hlavičku plnou zlatých prstýnků...“

„Toť odporné, zadrž!“ zakročil Biskroun. „Jisté věci se v čistě pánské společnosti nedají vypravovat. Pokračuj o tetě. Zatím je mi to jasné. Jak to bylo dál?“

„Teta o mne pečovala, dala mě do přípravky, pak do Cambridge, dopřála mi všeho měrou vrchovatou.“

Biskroun se zachmuřil.

„A teď přijde nějaký háček. Ještě nevím, co to bude, a nemůžu se dočkat. Povídej dál!“

„Háček,“ řekl Berry, „spočíval v tom, že se teta snažila rozhojnit svoje bohatství investicemi. Zatímco my dva jsme trávili blažený čas ve školních škamnách, teta utrácela jako opilý námořník. Nevím, jestli se zajímala i o těžbu zlata z mořské vody, ale jestliže tak neučinila, byla to její jediná zdravá investice. Nejrozmanitější šíbři si u ní podávali dveře a teta jim ochotně psala štědré šeky.“

„Ženské,“ prohlásil Biskroun, „by vůbec neměly vlastnit šekové knížky, jak často říkám. Hlavu mají jen na klobouky.“

„Teta umřela, jsou to dva roky, a učinila mě univerzálním dědicem spousty zcela bezcenných akcií. To je v podstatě můj příběh.“

„Z boháče žebrákem?“

„Přesně tak.“

„Strašlivé. Naprosto ohavné,“ ohodnotil to Biskroun.

„Teta měla právníka jménem Attwater. Naštěstí to byl jeden z těch vzácných lidí, kteří v nás udržují důvěru v budoucnost lidstva, tedy do jisté míry. Měl sice kapří oči a ksicht jako zouvák, a pokaždé, když přišel k tetě na večeři, mě zpražil jako gentleman ze staré školy, kdykoli jsem se odvážil něco prohodit, ale nakonec se pod hrubou skořápkou vyklubal dobrodinec, který mi bez řečí půjčil dvě stě liber. Budu-li někdy mít syna, pokřtím ho Ebenezer Attwater Conway.“

„Prosím tebe, k čemu by ti byl syn?“ namítl Biskroun.

„Attwater mi zachránil život. Tři měsíce jsem běhal po Londýně a sháněl místo, po večerech se učil těsnopis a psát na stroji. Konečně jsem dostal flek u jednoho vývozce-dovozce. Ten se sice před měsícem odebral na odpočinek, ale byl tak dobrý, že mě doporučil Frisbymu, svému příteli a kolegovi. Takže teď u Frisbyho otročím. Proto tedy bydlím na předměstí a nevyhledávám společnost Biskertonů a jim podobných aristokratů se zlatou lžičkou v ústech. Nejhorší je, že mě okolnosti donutily odložit plány na cestu kolem světa. Chtěl jsem jet nákladním parníkem, co se potlouká podél pobřeží a vozí zboží od přístavu k přístavu.“

Biskroun se z toho nemohl vzpamatovat.

„Tak ty ses mi vyhýbal jen proto, že už jsi neměl prachy? Styděl ses za svou nezaviněnou bídu? Takový nesmysl jsem v životě neslyšel.“

Berry se začervenal.

„To není tak snadné. Nemůžeš se stýkat s lidmi, kteří jsou na tom nesrovnatelně líp než ty.“

„Kdo se nemůže stýkat?“

„Nikdo.“

„Pche,“ pravil lord Biskerton neochvějně. „Já to dělám celý život, a když pámbu dá, vydržím s tím až do časů, kdy budu zchátralý a šedivý. To si myslíš, kamaráde, že já nějaký majetek mám? Peníze znám jen z doslechu.“

„Co to povídáš?“

„Tak tomu jest, brachu. Jestli chceš vidět skutečnou bídu, stačí se podívat na naši famílii. Já nemůžu loktem do kapsy, otec rovněž tak a teta Vera je na tom stejně. Rodinná epidemie nemajetnosti. Jsem zadlužený po celém Londýně. Tatík si už kolik týdnů nemůže dovolit jíst maso a teta Vera, vdova po proslulém plukovníku Maceovi, Archibald Mace, C.V.O., píše povzbudivé povídačky do večerníků, dojemné příběhy, kterými se snaží čtenáře přesvědčit, že nakonec přec jen slunko opět vysvitne a ptactvo, ač neseje, přece si zpívá, a tak podobně. Teta je na tom tak mizerně, že se dokonce pokusila vypůjčit si ode mne, totálního žebráka.“

Nad tou vzpomínkou se musel zasmát a přitom si ještě nabral ovocného salátu. Pak zvažněl a poučně dodal:

„Dneska, chlapče, není takovému hraběti co závidět. Hraběte jen šidí a okrádají. Kdyby ti někdo nabízel tohle zaměstnání, ubal mu ránu a dej se na útěk. A hraběcí syn a dědic je na tom ještě hůř.“

„Byl jsem vždycky přesvědčený, Biskroune, že máš majetku habaděj. Jenom ten zámek v Sussexu...“

„To je ten hlavní problém. Všechny prachy jdou na údržbu. Spousta lidí takhle uvažuje, v obrázkovém časopisu vidí, jak hrabě stojí před severovýchodním křídlem svého sídla v Horní Dolní, a myslí si, škoda, že ho neznám, hraběte, kdybych se s ním mohl dát do řeči, třeba by mi půjčil. Jenže čtenář netuší, že když hraběte postavili před fotoaparát, jeho myšlenky dlely u otázky, kde vzít peníze na to severovýchodní křídlo, které nutně potřebuje novou omítku. To máš, kamaráde, daň z nemovitosti, daň z příjmu a zvláštní daň a všelicos ještě, takže do rodinné kasy skoro nic nepři-

bývá. V podstatě jde o to,“ uzavřel Biskroun, „že si Anglie nemůže dovolit všechno najednou. Chceme-li mít šťastnou, dobře zaopatřenou aristokracii, nemůžeme si dovolit žádné války. To je buď, anebo.“

Povzdechl si a hluboce se zamyslel. Po chvíli pokračoval:

„Potřeboval bych nějak přijít k penězům. Na dostizích se mi to nedaří, ani v kartách. Ale nějaký způsob existovat musí. Všude kolem sebe vidíme spousty bohatých darmošlapů. Ti si to dovedli zařídit. V jedné knize jsem se dočetl, že si takový darebák na ulici vyhlédne zámožného člověka, úplně cizího, jde k němu a do ucha mu šeptne: ‚Na slovíčko, pane!‘ a pak dodá, opět šeptem: ‚Marně to skrýváte, vím všechno!‘ Ten cizí zámožný člověk se lekne, zpopelaví a po zbytek života mu platí. To by mohlo něco vynést.“

„Asi sedm let, řekl bych.“

„Kdybych to zkusil, dám ti vědět. A kdyby mě zašili, budeš za mnou chodit o návštěvních dnech a skrz mříž mi budeš podávat nábožné brožurky.“

Vzal si sýr a vrátil se k jednomu z předešlých témat konverzace.

„Cos to říkal o cestě kolem světa nákladním parníkem? Chystal ses k tomu právě, když ses ocitl na mizině? Přišlo mi to jako blbý nápad. Co na tom vidíš, kolem světa nákladním parníkem?“

„Napadlo mě to, asi by se mi to líbilo. Vždycky bych někde zůstal a prožíval dobrodružství. Znáš tu báseň od Kiplinga o cestě do Ria?“

„Pozor!“ varoval ho Biskroun, když viděl, že se chystá recitovat. „To je tu nedovolené, v klubu recitovat. Na to jsou pravidla, dostal bych od výboru přísnou důtku...“

„Nedávno jsem mluvil s chlápkem, který se vrátil z Ameriky,“ pravil Berry a oči se mu rozsvítily žádostí. „Arizona, Mohavská poušť, rejžoval zlato... Připadal jsem si jako uvězněný orel.“

„Jako co?“

„Uvězněný orel, v kleci.“

„Proč?“

„Protože sedím ve Valley Fields a nikdy neuvidím nic, co stojí za vidění.“

„Teď můžeš vidět mě,“ poradil mu Biskroun.

„Koloradský Velký kaňon, jen si to představ!“

Lord Biskerton zavřel oči a řekl, že si to představuje.

„Mám nějakou šanci někdy to opravdu uvidět?“

„Proč ne?“

Berry se zazmítal.

„Copak jsi neslyšel, co ti říkám?“

„Slyšel,“ řekl lord Biskerton a myslel to upřímně. „Ani slůvko mi neuniklo a přišlo mi to jako nejapný blábol. Chceš odfrčet do Ria a naříkáš, že nemůžeš. Proč bys nemohl? Rio není nějaké uzavřené město, aspoň si myslím.“

„A co Attwater? Půjčil mi peníze, musím mu je vrátit. Napřed je musím vydělat. Odfrčím-li do Ria, vydělat si je nemůžu, to je snad jasné?“

„Ty mu chceš ty prachy vracet?“ ohromeně se otázal Biskroun.

„Samozřejmě...“

„Pak ovšem mluvíme zbytečně. Jestliže chceš pokračovat na cestě životem s tím, že budeš splácet dluhy, nikam ovšem nepofrčíš.“

Odmlčeli se, Berry se mračil.

„Někdy se mě zmocní neklid. Nevím, co počít. Ty to nemáš?“

„Neklid, ne. Londýn mi docela vyhovuje.“

„Mně tedy ne. Ten chlápek, co se vrátil z Ameriky, mi vysvětlil všechno o zlatokopectví, jak se to dělá.“

„To bych nechtěl dělat, ani náhodou.“

„Ve dne praží slunce, v noci spíš pod širákem, hloubíš jámu do skály...“

„Báječné vyhlídky, a nikde ti ani nepodají nic k pití, co? Jestli ti tohle chybí, chlapče, tak jsi totálně mimo normu.“

Totálně mimo. Bez ohledu na to, že si připadáš jako kreveta v aspiku.“

„Neřekl jsem kreveta v aspiku. Jako orel v kleci.“

„To je stejné.“

„To není stejné.“

„Nu dobrá,“ mírumilovně pravil Briskoun. „Nechme toho. Zaříd se po svém. Ale ten dluh, to opravdu nemůžeš schrastit dvě stovky? Co ty akcie po tetě, všechny jsou bezcenné?“

„Jako starý papír do sběru.“

„Co je to zač, ty akcie?“

„Všechno si nepamatuju. Tisíc podílů Federálních barviv a tři tisíce nějaké developerské společnosti. A taky nějaký důl, na to jsem málem zapomněl.“

„Cože, ty máš akcie nějaké důlní firmy? To by mohlo být sametové!“

„Moc se nevzrušuj, je to k ničemu, jako všechny tetiny investice.“

„Jaký je to druh dolu?“

„Jak bych ti to popsal: měl to být důl na měděnou rudu, ale žádná taková ruda tam není. Ten důl se jmenuje Splnění sen, ale je to spíš něco jako noční můra.“

„Berry, človče,“ pravil lord Biskerton, „opakuji a nanejvýš zdůrazňuji, že tvoje situace je ve skutečnosti sametová. Lidi chtějí měď, i když nevím proč, za měďák si koupíš nanejvýš večerník nebo lízátko z automatu. Nicméně se lidi strkají a předbíhají, když mají možnost zakoupit si akcie měděných dolů. Takže jediné, co ti zbývá, je prodat to, zaplatit Attwaterovi (jestliže to opravdu myslíš vážně), ze zbytku mi můžeš půjčit, co uznáš za vhodné, a pak jsi volný jako pták, můžeš frčet, kam se ti zachce, a dělat, co se ti zlíbí.“

„Ale vždyť ti říkám, že v té jámě žádná měď není!“

„Propána, na důl vždycky najdeš kupce. To by byl pro starou dobrou Anglii úplný konec, kdyby se v ní nenašel ani jediný nadějeplný kupec měděných akcií. Že v té jámě není měď? Můj otec si kdysi koupil akcie ropného vrtu a pak

se ukázalo, že tam nejen není ropa, ale nebyl tam ani ten vrt. S jistotou tvrdím, že postačí trochu se porozhlédnout a najdeš tučet chamtivců, kteří ti za ty papíry ochotně vyplatí několik stovek.“

Berry jezdil nervózně prstem po ubrusu. Jeho představitost nevyžadovala velké přesvědčování.

„Myslíš, že by se to tak dalo udělat?“

„Zcela jasně!“

Berry se rozjařil.

„Jestliže se mi podaří sehnat peníze na zaplacení dluhu, nezůstanu tady ani den. Nasednu na první loď do Ameriky a vydám se na Západ. Mám to jasně před očima, Biskroune. Nedozírné pláně, horský masiv v pozadí, všechno v pohybu. Kryté vozy jedou mezi rozeklanými rudými útesy. Chlapi, na hlavě sombrero, modré overaly...“

„Burani, jeden jako druhý, žádná kultura,“ Biskroun neměl pro jeho plány pochopení.

„Do ničeho se nepouštěj... Ty někam jdeš?“ zeptal se, když Berry vstal od stolu.

„Bohužel musím, práce čeká.“

„Teď hned?“

„Mám jen hodinu na oběd a dnes by nebylo dobré porušit pravidla. Dědek má choulostivé trávení a dnes se trochu vztekal.“

„Nu, jdi si, když musíš,“ rezignovaně souhlasil Biskroun. „Pamatuj si, co jsem ti řekl o tom měděném dole. Horoucně vděčný bych byl na tvém místě za tetu, která mi něco odkázala. Já jsem měl za celý život jen dvě tety. Vera, tu jsem ti popsal. Teta Caroline zemřela, je to pár let, a zůstala mi dlužná dva a půl šilinku, potřebovala na taxíka.“

* * *

Potom se Berry rozloučil s bývalým spolužákem a odjel podzemkou do City, aby se znovu ujal svých pracovních povinností. V té době seděl jeho pán, T. Paterson Frisby, ve své kanceláři na adrese 6 Pudding Lane, EC4, a rozmlouval telefonicky se svou sestrou Josephinou.

T. Paterson Frisby byl malý mužík a vypadal jako useň v octovém nálevu. Sluchátko držel s výrazem zoufalství a vyčerpání. Jednak ho trápilo pomyšlení, že musí hovořit se sestrou, která vynikala žvanivostí, hlavně po telefonu, a navrch ho sužovala žaludeční nevolnost, o níž se Berry zmínil svému příteli Biskertonovi.

Ty žaludeční obtíže mohl snadno předvídat, ale toto vědomí mu situaci nikterak neusnadňovalo. Bezpočtu lékařů ho varovalo, aby se vyhýbal pečeným kachnám, a pan Frisby se podle jejich rad většinou choval, ale předešlého večera se ho zmocnil nezřízený chtíč, a tak se napral kachnou a nádivkou jako nevzdělaný křupan. Dnes již od rána trpěl příslušnými následky. A Josephine si vybrala ten nejhorší čas, aby ho zavolala.

„Haló,“ řekl pan Frisby zmučeným hlasem, jako z hrobu. Z lahvičky na psacím stole vyňal pepsinovou pilulku a vhodil si ji do úst, nikoli však rozjařeným způsobem, jako když laskavý panovník rozhazuje mince svým poddaným, nýbrž usouzeně a odevzdaně, jako člověk, který musí nevolky vydat peníz neodbytnému prosebníku. Věděl, že jeho útroby si to žádají a nedají pokoj, dokud svou dávku nedostanou. Je to hanba, že se zde kronikář musí zabývat Frisbyho útrobami; činí tak jen proto, aby měl čtenář přesnou a celistvou představu o tom, co někteří musí vytrpět.

„Haló!“ pravil pan Frisby a uslyšel pronikavý soprán.

„Patersone!“

„Ech?“

„Jsi tam?“

„Huh!“

„Poslouchej!“

„Poslouchám...“

„Tak tedy poslyš!“

„Vždyť říkám, že poslouchám. Mluv k věci, a rychle, každé tři minuty stojí pětacyřicet dolarů.“

Paní Josephine Moonová totiž volala ze svého bytu na Park Avenue v New Yorku. Za hovor sice bude platit ze svého, ale pan Frisby nenáviděl plýtvání, i když se nejednalo o jeho peníze. Jeho majetek obnášel dobře dvacet milionů a pan Frisby jej miloval, každý jednotlivý cent.

„Patersone! Poslouchej!“

„Co je?“

„Slyšíš mě?“

„Ovšemže tě slyším.“

„Tak poslyš: za týden pojedu s Bessemerovými do Japonska.“

Pan Frisby tlumeně zaúpěl a jeho obličej, nikoli nepodobný koňskému, se bolestně zkrivil. Neměl v zásadě nic proti cestě své sestry do Japonska, už proto, že dlíc v Japonsku bude ještě vzdálenější, než kdyby zůstala doma. Vadilo mu, že ho kvůli tomu volá. Kdyby mu poslala lístek s obrázkem tokijského hotelu, s šipkou označující jedno z mnoha oken, „Toto je můj pokoj“, úplně by mu to stačilo.

„To je všechno, cos mi chtěla sdělit?“ zachraptěl.

„Ne! Poslouchej!“

„Poslouchám.“

„Volám taky kvůli Anně.“

„Ano? Co je s Annou?“ zeptal se srdečněji, neboť jakkoli byl jeho vztah k sestře chladný, její dceru Annu měl vředycky upřímně rád. Obchodní zájmy ho odvedly z rodné země, takže ji už několik let neviděl, ale rád si ji připomněl jako hezkou, živou dívčinu.

„Patersone, jsem s rozumem v koncích!“

Pan Frisby potlačil poznámku, že jistě nemusela chodit daleko.

„Patersone!“

„Co se děje?“

„Povídám, že pokud jde o Annu, jsem s rozumem v koncích.“

„Ano, to jsem slyšel...“

„Víš, co minulý týden provedla?“

Pan Frisby neklidně poposedl, jako by zjistil, že sedí v mraveništi.

„Jak mám vědět, co provedla minulý týden? Jsem snad jasnovidce?“

„Odmítla Clarence Dumphyho, syna Mortimera J. Dumphyho. Řekla, že je chcípák! Clarence je ten úplně nejlepší mládenec široko daleko, nepije, nekouří, jednou zdědí miliony. A víš, co řekla mladému Burwashovi?“

„To je kdo, mladý Burwash?“

„Twombley Burwash, od Dwighta N. Burwashe. Řekla mu, že by si ho vzala, kdyby šel a vrazil facku policajtovi.“

„Cože, jakému policajtovi?“

„To je prý jedno, jakémukoli policajtovi. Může si vybrat. Ale Twombley řekl, že to neudělá, pochopitelně. V životě ne! Tak je to s ní v jednom kuse. Je strašně romantická a já se bojím, aby nakonec neutekla s nějakým pobudou. Potřebuje se vdát, ale normální ženich jí není dost dobrý. Zeptala jsem se jí, kdo by se jí líbil. Prý aby měl něco z Genea Tunneyho, T. E. Lawrence a Lindbergha, ale musel by vypadat jako Ronald Colman.“

Já tedy teď pojedu do toho Japonska a tak jsem si řekla, že nejlepší by bylo poslat ji do Anglie na celé léto. Jedna sezona v Londýně může stačit, seznámí se s nějakým slušným mladíkem...“

Pan Frisby se zajíkl.

„Teda jestli si myslíš, že mi ji hodíš na krk...“

„Ovšemže ne, nemůže přece zůstat v tvém staromládeneckém bytě. Musí dostat příležitost setkat se s dobrou společností. Chci si dát inzerát, jestli by si ji nějaká urozená

lady nevzala na léto k sobě jako za společnici a že by byla jako její garde...”

„Aha,“ panu Frisbymu se ulevilo.

„Ale musíme dát pozor, aby to byla skutečná urozená lady. Paní Bessemerová mi vyprávěla, že nějaká její známá si dala takový inzerát a přihlásila se jí vdova po chlápku, který dostal titul kvůli tomu, že byl starostou někde v Lancastershiru, kam král zavítal k otevření nové radnice či něco na ten způsob. Ty opravdové dámy mají křestní jméno, jako lady Agatha tahleta a lady Adéla tamta. To znamená, že jsou z přízně s nějakým vévodou nebo hrabětem.“

„Rozumím.“

„Je to složitá záležitost, ale něco se musí podniknout. Jak jsi na tom s houserem?“

„Cos to teď řekla?“

„Proč se divíš? Každý ví, že máš pořád housera.“

„Nedivím se, jen jsem dobře neslyšel, na co ses ptala.“

„Na housera, hou-se-ra, jak sis naříkal, že tě věčně bolí v kříži.“

„Prokristapána,“ zaúpěl pan Frisby, „víš, co to stojí, a ty se ptáš na tak zbytečné věci! Je to lepší!“

„Co je to?“

„Lep-ší, a už to sluchátko polož, nebo skončíš v chudobinci!“

Když vzrušení opadlo, pan Frisby setrval v strnulém zadumání a pak sáhl po svých škrobených odpínacích manžetách, stojících na stole vedle kalamáře. Potrpěl si totiž víc na pohodlí než na naškrobenou eleganci, a proto si odpínací manžety odpínal, jak to šlo. Rád je však používal k zachycení prchavých myšlenek, jako si třeba básníci na ně zapisují, kdykoli je něco napadne.

Teď si svým neúhledným rukopisem poznamenal:

Josephine je slepice

Chvilí o tom přemýšlel a pak přidal vsuvku mezi druhým a třetím slovem a dopsal „nesnesitelná“. Nyní to bylo dokonalé. Někdy něco napíšete, myslíte to upřímně, ale pak se často ukáže, že to chce trochu zušlechtit, posílit, dodat tomu břínek.

Spokojeně si přisunul židli ke stolu a vrátil se k své práci. Pracoval snad čtvrt hodiny, když mu z centrály oznámili, že ho opět volá New York. Vzápětí uslyšel lahodný dívčí hlas.

„Haló, strýčku Patersone!“

„Slyším!“

„Nazdar, strýčku, to jsem já, Anna!“

„Já vím.“

„To je úžasné, jak tě skvěle slyším na tu dálku. Jako kdyby...“

„Jako kdybych byl ve vedlejší místnosti, víd? Já vím,“ vzdychl si pan Frisby. „Co máš?“

„Jak to myslíš, co mám?“

„Co máš na srdci,“ zavrčel pan Frisby a obrátil zrak k nebesům. Je to možné, to se smí, aby člověk tolik trpěl?

Anna se zahihňala.

„Nic moc, jen tak, aby řeč nestála. Ještě nikdy jsem takhle netelefonovala, přes celý oceán. Není to úžasné, ono to přijde na deset dolarů za sekundu nebo tak něco? Strýčku!“

„Cože?“

„Jak jsi na tom s tím houserem?“

„Jdi se vycpat, s houserem!“

„Já chápu, je to nepříjemné,“ soucitně prohlásila neter, „ale vážně, jak je ti?“

„Líp!“

„To jsem ráda. Máti s tebou mluvila?“

„Mluvila.“

„Teda, těch peněz, co to bude stát! Řekla ti, že mě posílá do Londýna?“

„Ano.“

„Odjedu v pátek, Mauretanií.“

„Fajn.“

„Jaké je to v Londýně?“

„Ani se neptej!“

„Proč ne?“

„Nechtěj to vědět!“

„Já si tam budu připadat jako na jiném světě. Tady se nikdy nepotkám s nikým, kdo nemá otce multimilionáře a všechno to jsou pišišvoři. Jeden jak druhý, nejhorší sebranka. Už jen to, že je všechny znám odmalička. Copak je možné, abych se provdala za někoho, kdo nosil obleček jako malý lord Fauntleroy? Chci poznat nové lidi a aby v tom byla nějaká romantika, chápeš, strýčku?“

„Ne.“

„Tak se mě zeptej. Chci romantika, jako jsou v knihách. Uvidí dívku a pohlédne jí do očí jedním pohledem a vroucně zvolá „Má jediná!“ a přivine ji do náruče. A může to být prostý nádeník, nemá ani floka... Jo, to ti ale musím říct, strýčku, že kdybych se v Anglii provdala nějak nepřístojně, padne to na tvoji hlavu. To bys měl myslím vědět.“

„Sbohem, konec řečí,“ zařičel strýc a praštil sluchátkem. Pak pohlédl na své manžety a pomyslel si, že by měl připsat něco o neteři, ale na nic se nezmohl. Tak si vzal další žaludeční pilulku. Podepřel si bradu dlaněmi a jeho myšlenky byly chmurnější než kdy předtím.

S hořkostí v srdci vzpomínal, jak se radoval, když se jeho sestra vdávala. Oblékl si nesmírně nepohodlné šaty a tvrdý límec a vedl ji k oltáři. Pak se narodila Anna a on se tehdy opět radoval. Bez odmluvy jí ke křtinám zakoupil stříbrný koflík. A teď tohle!

Přesně věděl, co měla sestra na mysli, když užila slov „nepřístojně“ a „padne na jeho hlavu“. Rovněž věděl, že kdyby došlo k nevhodnému sňatku, sestra by bez váhání přijela do Londýna a láteřila by jako rozčilená slepice.

Bylo to jako exploze: telefon znovu zařinčel. Pan Frisby poskočil jako splašený kůň a probral se ze zamyšlení.

„Haló?“ zachraptěl.

„Jste tam?“ zeptal se neznámý ženský hlas. Pan Frisby se upamatoval, že musí hovořit slušně, i když se ho ta ženská ptá tak zatraceně nesmyslně. Tento druh otázky ho odjakživa nevýslovně popuzoval.

„Frisby u telefonu,“ řekl nevlídně.

„Ach,“ pravil hlas, „dobrý den, pane, jen jsem se chtěla zeptat, jestli si mladý pan Berry vzal ty teplé spodky...“

Finančník nevěřil svému sluchu.

„Jak jste to řekla?“

„Jste vy ten pan Frisby, co u vás pracuje pan Conway?“

„Ano, můj tajemník se jmenuje Conway.“

„A mohl byste se ho, prosím vás, zeptat na ty spodky, jestli oblékl vlněné, ono to tam totiž dnes dost fouká a on byl už jako dítě choulostivý.“

Kdyby byl starý Job tehdy vstoupil do jeho pracovny, T. Paterson Frisby by mu soucitně stiskl pravici a řekl by: „Milý pane, nic mi neříkejte! Vím přesně, jak vám bylo.“ Jeho tvář nabyla zmučeně zoufalého výrazu. Ze všech nepravostí, jež upřímně nenáviděl, nejhorší byly soukromé telefonní hovory v pracovní době. A když se ten hovor nadto týkal teplého spodního prádla, jeho duševní rovnováhu to hluboce narušilo.

„Moment,“ řekl do mluvítko a elektrickým bzučákem přivolal svého tajemníka.

Tajemník se dostavil bez otálení, ale jeho příchod pana Frisbyho ještě více roztrpčil, neboť Berry Conway vstoupil pružným sportovním krokem a vůbec nevypadal jako tajemník. Ačkoli na to nejsou přesná pravidla, správný tajemník má být bledý, brejlatý, mírně intelektuální typ.

Berry Conway tomuto popisu neodpovídal. Byl štíhlý a atletický jako mladý boxer velterové váhy, který se každé ráno sprchuje ledovou vodou a ve sprše si zpívá. Panu Frisbymu, i když zrovna neměl zažívací potíže, byl ten pohled nepřijemný. Podvědomě ho uráželo, že musí mít kolem sebe

člověka tak zjevně silného a zdravého. Berry byl muskulární typ a kdyby chtěl, mohl vzít pana Frisbyho do jedné ruky jako sendvič a zakousnout. Někdy si na konci pracovního dne říkával, že to měl udělat, neboť pan Frisby dokázal být protivný.

Teď to právě dokazoval.

„Člověče,“ utrl se, „jak si to představujete, že necháte svoje známé, aby vám sem volali? Nějaká potrhlá ženská osoba se po vás shání. Vemte si to!“

Následující telefonát byl stručný. Ze sluchátka se ozýval vzrušený šum a Berry zrudl, hlavně kolem uší, a řekl: „Ne, nevzal, vždyť je dnes teplo. Nic nepotřebuju, opravdu, jsem úplně v pohodě...“ a položil sluchátko, viditelně zahanben.

„Velmi se omlouvám, pane,“ řekl. „To byla moje chůva.“

„Chůva?“

„Bývalá, ale pořád si nemůže zvyknout, že jsem teď už dospělý.“

Pan Frisby polkl. „Ptala se mě, jestli jste si vzal vlněné spodky.“

„Já vím, pane,“ řekl Berry a ještě víc zrudl. „Už se to nebude opakovat.“

„A jak tedy, máte je?“ zvědavě se otázel pan Frisby.

„Ne,“ ujistil ho Berry.

„Krucinál...“ řekl pan Frisby.

„Prosím, pane?“

„To nic, jenom ten můj žaludek. Trpěl jste někdy dyspepsií?“

„Ne, pane.“

Pan Frisby na něho pohlédl s neskrývanou nenávistí.

„Netrpěl, co? Doufám, že se vám to nevyhne, a stejně i vaší chůvě. Poznamenejte si: neteř, urozená lady, inzerát.“

„Prosím, pane?“

„Nerozumíte anglicky?“ rozkatil se pan Frisby. „Z Ameriky mi přijede neteř. Její matka chce, abych jí pomocí inzerátu v novinách sehnal opravdovou urozenou lady, která by

jí tady dělala gardedámu. Je na tom něco těžkého k pocho-
pení? Kdo má něco v makovici, musí tomu rozumět. Dejte
to do Timesů a do Morning Staru a tak dál. Stylizujte to,
jak uznáte za vhodné, podle svého.“

„Ano, pane.“

„To je všechno.“

Berry se obrátil k odchodu, ale u dveří se zastavil. Něco
ho napadlo. Jako dobročinný skaut nechtěl přijít o příležitost
k vykonání každodenního dobrého činu.

„Smím něco navrhnout, pane?“

„Ne,“ řekl pan Frisby.

Berryho však neodradil.

„Napadlo mě, že by se vám v dané situaci mohla hodit
lady Vera Maceová.“

„To je kdo?“

„Sestra lorda Hoddesdona. Její zesnulý manžel byl u elit-
ního pluku Coldstream Guards.“

„A jak vy ji znáte?“

„Byl jsem na střední škole s jejím synovcem, lordem Bis-
kertonem.“

Pan Frisby se zvědavě a překvapeně zahleděl na svého
zaměstnance.

„Tomuhle nerozumím. Vy jste zřejmě jedna ruka se špič-
kami místní aristokracie, s jejich synovci jste chodil do školy,
a přitom mi tady tajemničíte...“

„Za pár šupů, vidíte, pane? To jsou ty paradoxy, pravda.
Je to dost tragická historka. Bohatá teta se mne ujala a pak
se z ní řízením osudu stala chudá teta.“

„No ne, to je pech,“ usoudil pan Frisby a požil pepsinovou
pilulku.

„Kdybyste chtěl ten neblahý osud ovlivnit praktickou
ukázkou svého soucitného porozumění, drobet mi přidat...“
osmělil se Berry.

„Víte co,“ odvětil pan Frisby, „táhněte k čertu!“

„Zajisté, pane. A pokud jde o lady Veru Maceovou?“

„Opravdu ji znáte?“

„Setkal jsem se s ní jen jedenkrát, když jednou v sobotu navštívila naši školu a lahůdkově nás pohostila. Přivezla kafe, koblihy, malinovku, dva dorty, dva druhy džemu, zmrzlinu, párky s bramborovou kaší...“ nadšeně vypočítával Berry, v jehož paměti tato vzpomínka nikdy nepohasla.

Panu Frisbymu jeho líčení viditelně uškodilo. Zezelenal a jeho žaludek se několikrát pokusil o kotoul.

„Takové řeči si nechte pro sebe,“ osopil se na tajemníka. „V mé přítomnosti o lahůdkách naprosto pomlčte.“

„Jak si přejete, pane. Smím pozvat lady Veru, aby se přihlásila?“

„Když myslíte. To mi nic neudělá, promluvím s ní...“

„Děkuji mnohokrát, pane,“ řekl Berry a šel hned k telefonu, aby zavolal do klubu. Jak se dalo čekat, lord Biskerton byl dosud přítomen.

„Haló!“ ohlásil se Biskerton.

„Berry.“

„No nazdar, hochu,“ řekl Biskroun. „Sděl mi to urychleně, neb jsem si odskočil od kulébru, kde se právě odehrává dramatický soubor. Něco tě trápí?“

„Zdá se, Biskroune, že bych ti mohl pomoci k malému přivýdělku.“

Ze sluchátka se ozvalo radostné vzrušení.

„To že bys mohl?“

„Asi jistě!“

Biskroun zaváhal: „Co to však obnáší? Na vraždy se nehodím a s falšováním peněz nemám žádnou zkušenost. Nikdy jsem to nezkoušel. Ale budu se snažit.“

„Frisbyho neterř přijede z Ameriky a bude potřebovat gardedámu.“

„Ano?“ zklamaně reagoval Biskroun. „Mám se přestrojit za ovdovělou vévodkyni? Kvůli takové blbosti mě voláš, Berry? Zdržuješ mě a zbytečně vzbuzuješ marné naděje.“

„Ty ne, troubo, myslel jsem to jako pro tvou tetu!“

„Ó, teď se mi rozsvítilo,“ chápavě pravil Biskroun. „Prácička pro tetu Veru? Patrně slušně placená, počítám?“

„Obrovský balík, samozřejmě!“

„To by moc potřebovala, dobročinka nemajetná,“ souhlasil lord Biskerton. „To by bylo prakticky jako mana z nebes na poušť spadlá.“

„Tak jí hned brnkni a řekni jí o té příležitosti, a když to vyjde, jistě by mohlo kápnout i něco pro tebe!“

„Mohlo by?“ ohradil se Biskroun. „Co tím myslíš, mohlo by? Budu pochopitelně smluvně požadovat provizi, kterou si s tebou ovšem rozdělím fifty-fifty, neb ty nabízíš příležitost a já dodávám tetu.“

„Pro mě nic,“ bránil se Berry, „já jsem v tom jen jako Santa Claus.“

Lord Biskerton se podívil.

„Tos celý ty, šlechetný dobrák, jako všichni skauti. Znameníť přítel! Co myslíš, jaké má teta vyhlídky, že to místo dostane?“

„Vyhlídky má skvělé, jestliže si pospíší a oddělí se od hlavního pelotonu.“

„Může tam být tak za půl hodiny, celá určicená.“

„Vyřídí jí, že je to na adrese 6 Pudding Lane a že se má dožadovat rozhovoru s panem Frisbym.“

„To hned udělám a pro tebe, chlapče, si vyprošuji pozhénání za vše, cos dnes vykonal. Tak dobré zprávy nedorazily do naší rodiny už celá léta, to nepřeháním! Léta! Dnes si dopřeju k večeři vajíčko.“

* * *

Kdyby měl pan Frisby zálibu ve studiu psychologie svých podřízených, jistě by u svého tajemníka upozoroval změnu k lepšímu, náladu přímo zurčivě jasnou. Berry se snadno poddával náladám ve vztahu k vnějším impulzům a po řeči s Biskrounem, čím víc na to myslel, tím víc si důvěřoval.

Překvapilo ho, že za celé ty roky si vůbec nepřipustil, že z toho dolu by mohl být nějaký užitek. Ovšem, nikdy tam žádnou měď nenašli, ale Biskroun správně řekl, že svět je plný mamlasů. Denně se o nich dočtete v novinách, kupují zlaté cihly od neznámých lidí a cizincům svěřují do správy celé svoje majetky jen proto, aby jim dokázali, že jim plně důvěřují.

Řekl si, že by se o tom mohl poradit se svým šéfem. Věděl, že se pan Frisby právě o měď zajímá, jako prezident společnosti HTC Corp., a kromě toho se občas, když ho zrovna netrápilo zažívání, tvářil jako člověk, s kterým se dá přátelsky promluvit. Vystihně-li takový příznivý moment, snad by z něho nějakou dobrou radu mohl vyloudit.

Příští setkání se šéfem měl Berry už za chvíli, když mu šel ohlásit příchod lady Very Maceové, jež nemařila čas, když šlo o peníze, a dostavila se promptně v půl čtvrté.

„Lady Vera Maceová je zde, pane. Smím ji uvést?“

„Fajn.“

„A mohu si potom dovolit požádat vás o rozhovor v soukromé záležitosti?“

„Proč ne?“

Berry se vrátil do své komůrky a pokračoval v snění. Jakpak to tam asi probíhá? Teta to jistě dokáže. Potřebuje peníze a je to dobrá duše, už jen ty lahůdky, které tehdy dovezla. Biskroun od ní dostane provizi a spokojenost zavládne všude vůkol.

To místo by určitě měla dostat. Ačkoli ho po těch letech nepoznala, jinak ji čas nenahloidal. Stále to je žena pozoruhodné krásy, úplně jako tehdy ve škole. Hovořila vláčným, stříbrným hlasem a její chování bylo naprosto nedostižné. Jestli se nepletu, řekl si v duchu, Patersona Frisbyho rozhodí hned první větou.

Do jeho úvah zazněl bzučák. Šéfa našel samotného. Seděl opřen v křesle a tvářil se přitrouble, pokud se něco takového dá říct o význačném finančníkovi. Na rtech mu sídlil úsměv,

který zcela nepochybně přitroublý byl. V knoflíkové dírcce měl růži, kterou tam předtím neměl.

„Ech?“ řekl, když Berry vstoupil.

„Ano, pane?“

„Co chcete?“

„Zvonil jste, pane.“

Pan Frisby se probral z transu.

„Jo, poznamenejte si: Pim's, pátek.“

„Prosím, pane?“

„V pátek budu obědvat s lady Verou v Pim's, a pak ji vezmu na burzu, chtěla by to poznat,“ vysvětlil pan Frisby.

„Ano, pane.“

„Ty inzeráty do novin nedávejte. Už to není třeba.“

„Zajisté, pane.“

„Domluvili jsme se s lady Verou, že se ujme mé neterě, jakmile se dostaví.“

„Ano, pane.“

Pan Frisby opět upadl do transu. Seděl s očima přimhouřenýma a vypadal skoro lidsky, i když stále v octovém nálevu.

„Skvělá to žena,“ mumlal. „I můj žaludek dokázala zklidnit...“

„Ano, pane?“

„Řekla, že je to hlavně duševní stres,“ pokračoval pan Frisby. Byla to spíše samomluva, při níž nebylo důležité, zda ho někdo poslouchá. „Prášky jsou na nic. Je třeba soustředit se na krásno. Sluneční svit do duše, tak to řekla. Představte si, že jste ptáček zpěvák na větvi sedící. Co byste dělal jako ptáček? Zazpíval byste si...“

Odmlčel se, uvědomiv si, že se nehodí, aby se přirovnával k ptactvu.

„Prostě, je to báječná, obdivuhodná žena,“ řekl a byl v tom jakýsi vzdorovitý podtón.

Pak zamrkal a řekl Berrymu: „Něco jste říkal, že si chcete soukromě popovídat? Co by to mělo být?“

Berry, pln důvěry, se dal do řeči. Pan Frisby se zdál být ve výjimečně dobré náladě; jistě ochotně poradí mladému zaměstnanci. Nepamatoval ho v náladě tak laskavé a sdílné ode dne, kdy Spojené sušárny švestek posílily o dvacet bodů, a to hned ráno po otevření burzy.

„Chci se zeptat na jeden důl, pane, na kterém mám jistý zájem.“

„Jaký je to důl?“

„Na měď.“

Pan Frisby se na ta slova zachmuřil a jeho dosud vlídný výraz zledovatěl.

„Mladíku, vy spekulujete v mědi?“ zeptal se výhruzně. „Tak si rovnou запиšte a zapamatujte, že tady u mne v kanceláři se žádné spekulace nedovolují!“

Berry si pospíšil uvést věc na pravou míru.

„Nejde o spekulaci, pane. To je můj majetek, ten důl, neb mi ten důl patří, takže jsem jeho majitel!“

„Co to blábolíte?“ přísně se zeptal pan Frisby. „Copak vy můžete být nějaký majitel?“

„Teta mi ten důl odkázala.“

Už podruhé toho dne odvyprávěl svůj životní příběh.

„Tak je to,“ řekl pan Frisby, který teď porozuměl. „A kde ho máte, ten důl?“

„Někde v Arizoně.“

„Jak se jmenuje?“

„Splněný sen,“ přiznal se Berry a jako vždy si přál, aby se jeho majetek nejmenoval jako nějaký populární song.

„Splněný sen?“

„Ano...“

Pan Frisby poposedl a zahleděl se na své plnicí pero. Jako by opět upadl do transu.

„Nikdy tam žádnou měděnou rudu nevytěžili,“ pokračoval Berry, „ale jeden známý, se kterým jsem obědval, mi poradil, že se vždycky někdo najde, kdo si i takový důl může zakoupit.“

Pan Frisby přišel k sobě.

„Jakže?“

Berry tu myšlenku zopakoval a pan Frisby přikývl.

„Ano, někdy takového truhlíka najdete. A každou minutu se jeden nový narodí...“

„Tak jsem si myslel, kdybyste byl tak laskav, že byste mi poradil, jak na to.“

„Říkáte, že ta jáma je trvale nezisková?“

„Ano.“

„Pak za ni ovšem nemůžete mnoho dostat.“

„Já vím,“ řekl Berry.

Pan Frisby se chopil plnicího pera, soustředěně na ně pohlédl a zase je odložil.

„Takhle,“ řekl. „Náhodou znám člověka, jmenuje se J. B. Hoke, který by vám mohl udělat nabídku. On tyhle věci dělá. Kupuje beznadějně pozemky a doufá, že by se z toho mohlo eventuálně něco vyvrbit. Chcete-li, zeptám se ho.“

„Děkuji mnohokrát, pane.“

„On je teď myslím v Americe. Zkusím to. Samozřejmě, bude mít zájem jen tehdy, dostane-li to opravdu lacino. Já se s ním spojím.“

„Děkuji mnohokrát, pane.“

„Není zač,“ odpověděl pan Frisby.

Když Berry odešel, pan Frisby zvedl sluchátko telefonu a vytočil číslo.

„Hoke?“ řekl. „Tady je Frisby.“

„Prosím, pane Frisby,“ řekl uctivý hlas. Byl to mocný hlas, jaký stačilo zaslechnout z telefonu a člověk hned věděl, že mluví s někým ruměné pleti a nadměrné hmotnosti.

„Potřebuju s vámi mluvit, Hoke!“

„Ano, pane Frisby. U vás v kanceláři?“

„Ne, přijďte do Grosvenoru, v šest.“

„Ano, pane Frisby.“

„Koukejte tam být včas!“

„Ano, pane Frisby.“

„To je všechno.“

„Ano, pane Frisby.“

Lidé, přicházející na pozvání pana Frisbyho do jeho bytu v rezidenci Grosvenor House, si toho váží a chovají se vždycky s náležitou skromností. Uvědomují si, že je to mimořádná, přímo posvátná půda. Rudolící pan Hoke se tam dostavil přesně v šest a skoro se zdálo, že se plazí po kolenou.

J. B. Hoke byl jedním z námezdných pohůnků ve službách velkého finančníka, vždy hotov přiskočit a posloužit. Neměl snadnou existenci; jeho ochota být kdykoli k službám byla příkladná, lze říci bezmezná. Šel by kamkoli by ho poslali a splnil by jakékoli šéfovo přání.

„Dobrý večer, pane Frisby,“ řekl J. B. Hoke. „Jak se vám daří?“

„Na to se můžete vybodnout, jak se mi daří. Mám pro vás nějakou práci,“ sdělil mu pan Frisby.

„Ano, pane Frisby?“

„Je vám ovšem známo, že jsem prezidentem společnosti HTC Corp.“

„Ano, pane Frisby.“

„V sousedství našeho dolu v Arizoně je malá jáma, jménem Splněný sen. Celé roky se tam už nic neděje.“

„Ano, pane Frisby?“

„Naši lidé by to rádi převzali, dostal jsem od nich dopis. Nevím, jaký mají důvod, snad tam chtějí stavět baráky pro horníky nebo něco takového, ale to přesně nenapsali. Od vás bych potřeboval...“

„Zjistit, komu to patří, pane Frisby?“

„Neskákejte mi do řeči,“ okřikl ho pan Frisby. „Vlastníka znám, je u mne tajemníkem a jmenuje se Conway. Prý to zdědil. Vy za ním půjdete a koupíte to. Hlavně to musíte dostat lacino.“

„Ano, pane Frisby.“

„O mně se nezmiňujte. Kdyby věděl, že to děláte pro HTC, hned by našponoval cenu.“

„Ano, pane Frisby.“

„A nespěchejte! Řekl jsem mu, že jste asi v Americe. Nesmí si myslet, že se o to nějak zvlášť zajímáte. Dám vám vědět, až bude správná chvíle.“

„Ano, pane Frisby,“

„To je všechno.“

T. Paterson Frisby mu velitelsky pokynul, audience je u konce, a pan Hoke se vzdálil, skoro se zdálo, že po kolenou.

Sešel dolů a přilehlou pasáží se dostal do Amerického baru. U barového pultu seděl muž a popíjel koktejl. Když pan Hoke vstoupil, slezl z hřadu a s nepohnutou tváří se otázel: „Tak co?“

Napohled to byl typický dostihový hráč, hladce oholený, bezvýrazný, neurčitého věku. J. B. Hoke ho také před časem poznal na dostihovém závodišti. Jmenoval se Kelly a byl všeobecně známý jako kapitán Kelly, ačkoli nikdo nevěděl, u jakého vojska tu hodnost kdy získal. Nejspíše u nějakých dobrovolníků.

Zatáhl Hokea do kouta a znovu ho změřil tvrdým pohledem.

„Co chtěl?“ zeptal se.

J. B. Hoke pozbyl své předešlé poddajné podoby.

„Ten starý gauner si vymyslel,“ pravil znechuceně, „že pro něho koupím nějaký opuštěný rudný důl v Americe.“

Znechucený byl i způsob, jakým žvýkal párátka. Vadilo mu, že to nebude tak lukrativní podnik, na jaký se těšil, když dostal to pozvání. Nanejvýš ho to zklamalo.

„Nač potřebuje opuštěný důl?“ chtěl vědět kapitán Kelly. Nehnutým zrakem stále zkoumal svého společníka.

„Řekl, že je to blízko jeho HTC,“ zahučel pan Hoke, „a že tam chtějí snad stavět nějaké baráky.“

„Hm!“ kapitán Kelly zvážil tuto informaci.

„Na to mě nepotřebuje. To by pro něho klidně mohl udělat poslíček. Plejtvá mým časem...“ hudroval pan Hoke.

Kapitán Kelly obrátil pozornost k mouše, která mu usedla